

Therry Feije-Tuijp (tweede prijs)

Liefde in Bennebroek

Mijn liefde voor Bennebroek betreft niet zozeer de plaats zelf als wel twee inwoners ervan. In 1944, ik was vijf jaar oud, werd ik op een koude herfstdag achterop de bagagedrager van een mij onbekende man in een lange, zwarte jas getild. Daar zat ik, met een rieten koffertje tussen ons ingeklemd, onderweg naar een bestemming waar ik geen weet van had. Het leek eindeloos te duren, alsof ik op reis ging.

“Waar gaan we naartoe?”, vroeg ik aan de man, die later de kapelaan bleek te zijn van onze parochiekerk, de helaas gesloopte Haarlemse Spaarnekerk. Vanuit de onlangs gesloten Sint Jozefkerk in Bennebroek, was de vraag gekomen of er mensen waren die in de hongerwinter ondervoede kinderen in huis konden nemen, om hen te laten aansterken.

“Naar Bennebroek.” Ben-ne-broek? Was dat ver? Ik wist het niet.

Na een koude, lange tocht werd ik afgezet aan de Bennebroekerweg, waar ik hartelijk begroet werd door een vrouw met een vriendelijk, lachend gezicht. “Noem me maar tante Mien.” Haar keuken voelde warm en veilig.

Die hele winter lang ben ik door haar en door haar man, ome Piet, liefdevol verwend. Ze hadden alle tijd en aandacht voor mij. Piet en Mien hadden tot hun verdriet nooit kinderen gekregen en hadden me wel willen houden. Mijn ouders misten me echter ook heel erg. En na de bevrijding was het ook weer heel fijn om bij vader en moeder, broertjes en zusjes te zijn.

Mijn band met ome Piet en tante Mien heeft tot aan hun overlijden voortgeduurd. Elke zomervakantie ging ik er een poos logeren, ik mocht dan ook altijd nog een zusje meenemen. En toen ik – veel later – zelf een gezin had, zaten ome Piet en tante Mien ieder jaar met kerst bij ons aan tafel. Gouden mensen. Ze bezorgden mij een levenslang gevoel van dankbaarheid door hun onbaatzuchtige liefde voor mij.

